

Nieuwe regelen betreffende uitlevering en andere vormen van internationale rechtshulp in strafzaken

(Uitleveringswet)

GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET

Nr. 12

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is de wet van 6 april 1875, *Stb.* 66, „tot regeling der algemeene voorwaarden op welke, ten aanzien van de uitlevering van vreemdelingen, verdragen met vreemde Mogendheden kunnen worden gesloten”, te vervangen door nieuwe, bij de ontwikkeling van het internationale recht aangepaste, wettelijke regelen betreffende uitlevering en andere vormen van internationale rechtshulp in strafzaken, zulks mede ter nadere uitvoering van artikel 4, tweede lid, van de Grondwet;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

HOOFDSTUK I

Begripsbepalingen

Artikel 1. In deze wet wordt verstaan onder:

Onze Minister: Onze Minister van Justitie;

uitlevering: verwijdering van een persoon uit Nederland, met het doel hem ter beschikking te stellen van buitenlandse autoriteiten ten behoeve van hetzij een tegen hem gericht strafrechtelijk onderzoek, hetzij de tenuitvoerlegging van een straf of strafrechtelijke maatregel;

verdrag: voor Nederland verbindende overeenkomst als bedoeld in artikel 60 van de Grondwet;

vreemdeling: ieder die niet Nederlander is in de zin van de Wet op het Nederlanderschap en het ingezetenschap (*Stb.* 1892, 268) en die niet op grond van een andere wet als Nederlander wordt behandeld;

opgeëiste persoon: degene wiens uitlevering door een vreemde Mogendheid is verzocht;

verzoekende staat: Mogendheid waarvan het verzoek tot uitlevering is uitgegaan.

HOOFDSTUK II

Voorwaarden voor uitlevering

Artikel 2. Uitlevering geschiedt niet dan krachtens een verdrag.

Artikel 3. Wanneer een van deze wet afwijkend verdrag aan de goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen, doen Wij tevens een voorstel tot aanpassing van deze wet.

Artikel 4. Nederlanders worden niet uitgeleverd.

Artikel 5. 1. Uitlevering kan alleen worden toegestaan ten behoeve van:

a. een door autoriteiten van de verzoekende staat ingesteld

strafrechtelijk onderzoek ter zake van het vermoeden dat de opgeëiste persoon zich schuldig heeft gemaakt aan een feit waarvoor, zowel naar het recht van de verzoekende staat als naar dat van Nederland, een vrijheidsstraf van een jaar, of van langere duur, kan worden opgelegd;

b. de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf van vier maanden, of van langere duur, door de opgeëiste persoon op het grondgebied van de verzoekende staat te ondergaan wegens een feit als onder *a* bedoeld.

2. Voor de toepassing van het voorgaande lid wordt onder een naar Nederlands recht strafbaar feit mede verstaan een feit waardoor inbreuk is gemaakt op de rechtsorde van de verzoekende staat, terwijl krachtens de Nederlandse wet een zelfde inbreuk op de Nederlandse rechtsorde strafbaar is.

3. Indien, in het geval bedoeld in het eerste lid, onder *b*, de veroordeling tot vrijheidsstraf bij verstek heeft plaatsgevonden, kan de uitlevering slechts worden toegestaan, indien de opgeëiste persoon in voldoende mate in de gelegenheid is geweest of alsnog zal worden gesteld om zijn verdediging te voeren.

Artikel 6. De in artikel 5 gestelde minima van een jaar en van vier maanden zijn niet van toepassing op uitlevering naar België of Luxemburg.

Artikel 7. Voor de toepassing van artikel 5 worden gelijkgesteld:

a. met *vrijheidsstraffen*: door de rechter naast of in plaats van een straf op te leggen maatregelen strekkende tot vrijheidsbeneming;

b. met *vrijheidsstraffen van langere duur dan een jaar*: vrijheidsstraffen — met inbegrip van maatregelen als bedoeld onder *a* — voor de duur van het leven of voor onbepaalde tijd.

Artikel 8. Indien, naar het recht van de verzoekende staat, de doodstraf is gesteld op het feit waarvoor de uitlevering is gevraagd, wordt de opgeëiste persoon niet uitgeleverd, tenzij naar het oordeel van Onze Minister voldoende is gewaarborgd dat die straf, zo een veroordeling daartoe mocht volgen, niet ten uitvoer zal worden gelegd.

Artikel 9. 1. Uitlevering van de opgeëiste persoon wordt niet toegestaan voor een feit terzake waarvan:

a. ten tijde van de beslissing op het verzoek tot uitlevering een strafvervolgung in Nederland tegen hem gaande is;

b. hij in Nederland is vervolgd, indien hernieuwde vervolging is uitgesloten op grond van artikel 255, eerste en tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering;

c. hij bij gewijsde van de Nederlandse rechter is vrijgesproken of ontslagen van rechtsvervolgung, dan wel te zijnen aanzien een overeenkomstige onherroepelijke beslissing door een andere rechter is genomen;

d. hij bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld, in gevallen waarin:

1. de opgelegde straf of maatregel reeds is ondergaan, of

2. die straf of maatregel niet voor onmiddellijke tenuitvoerlegging of verdere tenuitvoerlegging vatbaar is, dan wel

3. het gewijsde afkomstig is van de Nederlandse rechter en niet bij verdrag voor zodanig geval de bevoegdheid tot uitlevering is voorbehouden;

e. naar Nederlands recht wegens verjaring geen vervolging, of, zo de uitlevering is gevraagd ten behoeve van de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, geen bestraffing meer kan plaatshebben.

2. Het bepaalde in het vorige lid, aanhef en onder *a*, lijdt uitzondering in gevallen waarin Onze Minister bij zijn beslissing tot inwilliging van het verzoek tot uitlevering tevens opdracht geeft de vervolging te staken.

3. Het bepaalde in het eerste lid, aanhef en onder *b*, lijdt uitzondering in gevallen waarin de vervolging in Nederland

is gestaakt, hetzij omdat de Nederlandse strafwet op grond van de artikelen 2—8 van het Wetboek van Strafrecht niet van toepassing bleek te zijn, hetzij omdat aan berechting in het buitenland de voorkeur werd gegeven.

Artikel 10. 1. Uitlevering wordt niet toegestaan in gevallen waarin naar het oordeel van Onze Minister een gegrond vermoeden bestaat, dat het verzoek daartoe is gedaan met het oogmerk de opgeëiste persoon te vervolgen, te straffen of op andere wijze te treffen in verband met zijn godsdienstige of politieke overtuiging, zijn nationaliteit, zijn ras of de groep van de bevolking waartoe hij behoort.

2. Uitlevering wordt niet toegestaan in gevallen waarin naar het oordeel van Onze Minister de gevolgen daarvan voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zouden zijn in verband met diens jeugdige leeftijd, hoge ouderdom of slechte gezondheidstoestand.

Artikel 11. 1. Strafbare feiten van politieke aard, met inbegrip van daarmee samenhangende feiten, militaire delicten die niet tevens misdrijven naar algemeen Nederlands strafrecht zijn, en fiscale delicten kunnen geen aanleiding geven tot uitlevering, tenzij bij verdrag uitdrukkelijk anders is bepaald.

2. De aanslag tegen het leven of de vrijheid van een Staatshoofd of van een lid van het regerende Huis wordt niet beschouwd als een strafbaar feit van politieke aard in de zin van het gestelde in het vorige lid.

3. Het in het eerste lid omtrent militaire delicten bepaalde is niet van toepassing op uitlevering naar België of Luxemburg.

Artikel 12. 1. Uitlevering wordt niet toegestaan dan onder het algemene beding, dat de opgeëiste persoon alleen met uitdrukkelijke toestemming van Onze Minister zal worden vervolgd, gestraft, of op enige andere wijze in zijn persoonlijke vrijheid beperkt, terzake van feiten die vóór het tijdstip van zijn uitlevering zijn begaan en waarvoor hij niet is uitgeleverd.

2. Onze Minister kan de in het vorige lid bedoelde toestemming geven ten aanzien van:

a. strafbare feiten waarvoor de opgeëiste persoon, krachtens het toepasselijke verdrag, aan de staat van wie het verzoek om toestemming is uitgegaan had kunnen worden uitgeleverd;

b. andere feiten, voor zover deze zowel naar het recht van de staat van wie het verzoek om toestemming is uitgegaan als naar dat van Nederland strafbaar zijn en de mogelijkheid van uitlevering daarvoor niet krachtens de artikelen 8—11 van deze wet is uitgesloten.

3. Uitlevering wordt voorts niet toegestaan dan onder het algemene beding, dat de opgeëiste persoon alleen met uitdrukkelijke toestemming van Onze Minister ter beschikking zal worden gesteld van de autoriteiten van een derde staat, terzake van feiten die vóór het tijdstip van zijn uitlevering zijn begaan. De toestemming kan worden gegeven ten aanzien van strafbare feiten waarvoor de opgeëiste persoon door Nederland aan de derde staat had kunnen worden uitgeleverd.

4. De beslissing van Onze Minister op een verzoek om toestemming als bedoeld in het eerste en het derde lid wordt ter kennis van de staat van wie dat verzoek is uitgegaan gebracht langs diplomatieke weg, tenzij bij verdrag in een andere weg is voorzien.

5. Voor zover zulks bij verdrag is bepaald is de in het eerste en het derde lid bedoelde toestemming niet vereist indien de opgeëiste persoon, na het tijdstip van zijn uitlevering, gedurende een tijdvak van ten minste dertig dagen de gelegenheid heeft gehad het grondgebied van de staat van wie het verzoek om toestemming is uitgegaan te verlaten.

6. Ten aanzien van België en Luxemburg kan bij verdrag worden voorzien in uitzonderingen voor andere dan de in het vorige lid bedoelde gevallen.

HOOFDSTUK III

Procedure van uitlevering

AFDELING A

Voorlopige aanhouding

Artikel 13. 1. Voor zover een verdrag daarin voorziet, kan — in de gevallen omschreven in het volgende lid — op verzoek van de daartoe bevoegde autoriteit van een andere staat de voorlopige aanhouding worden bevolen van een zich in Nederland bevindende vreemdeling, indien gegronde redenen bestaan voor de verwachting dat te zijnen aanzien op korte termijn vanwege die staat een voor inwilliging vatbaar verzoek tot uitlevering zal worden gedaan.

2. De voorlopige aanhouding kan worden bevolen wanneer zij is verzocht:

a. in verband met een strafrechtelijk onderzoek ter zake van het vermoeden dat de vreemdeling zich heeft schuldig gemaakt aan een feit waarvoor naar Nederlands recht voorlopige hechtenis mogelijk is;

b. met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of van een maatregel als bedoeld in artikel 7 onder a;

c. in andere dan de onder a en b voorziene gevallen, indien de vreemdeling geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft.

Artikel 14. 1. Iedere officier en hulpofficier van justitie is bevoegd de voorlopige aanhouding van een vreemdeling overeenkomstig artikel 13 te bevelen.

2. De vreemdeling wordt na zijn voorlopige aanhouding binnen vierentwintig uren geleid voor de officier of hulpofficier van justitie die het bevel tot de voorlopige aanhouding heeft gegeven.

3. Na de vreemdeling te hebben gehoord, kan de officier of hulpofficier van justitie bevelen dat hij gedurende achtenveertig uren, te rekenen van het tijdstip van de voorlopige aanhouding, in verzekering gesteld zal blijven. De hulpofficier geeft van zijn bevel ten spoedigste schriftelijk kennis aan de officier van justitie.

4. De termijn van inverzekeringstelling kan door de officier van justitie éénmaal met achtenveertig uren worden verlengd.

5. De vreemdeling kan te allen tijde door de officier van justitie in vrijheid worden gesteld. Zolang de termijn van inverzekeringstelling nog niet is verlengd, komt deze bevoegdheid mede toe aan de hulpofficier die het bevel tot de voorlopige aanhouding heeft gegeven.

Artikel 15. 1. De rechter-commissaris, belast met de behandeling van strafzaken, in de rechtbank van het arrondissement waarin een vreemdeling overeenkomstig artikel 14 in verzekering is gesteld, kan, op vordering van de officier van justitie bij die rechtbank, de bewaring van de vreemdeling bevelen.

2. Alvorens een bevel ingevolge het vorige lid te geven, hoort de rechter-commissaris zo mogelijk de vreemdeling.

Artikel 16. Een vreemdeling wiens bewaring overeenkomstig artikel 15 is bevolen, wordt — behoudens de mogelijkheid van verdere vrijheidsbeneming uit anderen hoofde — in vrijheid gesteld:

a. zodra zulks door de rechtbank, de rechter-commissaris of de officier van justitie, ambtshalve of op verzoek van de vreemdeling of diens raadsman, wordt gelast;

b. zodra de termijn is verstreken binnen welke, volgens het toepasselijke verdrag, de voorlopige aanhouding moet worden gevolgd door een verzoek tot uitlevering, en zodanig verzoek niet inmiddels is gedaan;

c. zodra de bewaring twintig dagen heeft geduurd.

Artikel 17. Van elke beslissing, genomen krachtens een der bepalingen van de artikelen 13—16, wordt onverwijld kennis gegeven aan Onze Minister.

AFDELING B

Behandeling van het verzoek tot uitlevering

Artikel 18. 1. Een verzoek tot uitlevering kan slechts in overweging worden genomen, indien het voldoet aan de vereisten omschreven in de navolgende leden van dit artikel.

2. Het verzoek moet schriftelijk worden gedaan, hetzij langs diplomatieke weg, hetzij — voor zover het toepasselijke verdrag daarin voorziet — rechtstreeks door toezending aan Onze Minister.

3. Het verzoek moet vergezeld gaan van:

a. het origineel of een authentiek afschrift hetzij van een, voor tenuitvoerlegging vatbaar, tegen de opgeëiste persoon gewezen strafvonnis,

hetzij van een door de daartoe bevoegde autoriteit van de verzoekende staat gegeven bevel tot zijn aanhouding, of van een stuk dat dezelfde rechtskracht heeft,

een en ander opgemaakt in de vorm voorgeschreven door het recht van die staat, en betrekking hebbende op de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd;

b. een uiteenzetting van de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd, met een zo nauwkeurig mogelijke vermelding van de tijd en de plaats waarop deze zijn begaan;

c. de tekst van de toepasselijke rechtsvoorschriften of, voorzover ongeschreven recht van toepassing is, een voor de beoordeling van het verzoek voldoende verklaring omtrent de inhoud van dat recht;

d. de gegevens die nodig zijn voor het vaststellen van de identiteit van de opgeëiste persoon en — in geval van mogelijke twijfel daaromtrent — van zijn nationaliteit.

Artikel 19. Indien de overgelegde stukken naar het oordeel van Onze Minister niet voldoen aan de vereisten omschreven in artikel 18, of aan nadere vereisten gesteld in het toepasselijke verdrag, biedt hij de autoriteiten van de verzoekende staat gelegenheid tot aanvulling of verbetering, binnen een door hem te stellen redelijke termijn.

Artikel 20. 1. Tenzij Onze Minister reeds aanstonds van oordeel is dat het verzoek tot uitlevering moet worden afgevoerd, stelt hij het verzoek met de daarbij behorende stukken — voor zover nodig na gelegenheid te hebben geboden tot aanvulling of verbetering overeenkomstig artikel 19 — in handen van de officier van justitie bij de rechtbank van het arrondissement waarin de opgeëiste persoon zich bevindt.

2. Is voorhands niet bekend in welk arrondissement de opgeëiste persoon zich bevindt, dan zendt Onze Minister de stukken toe aan de officier van justitie te Amsterdam.

3. Wanneer een verzoek tot voorlopige aanhouding is voorgegaan, worden de stukken — met afwijking, voor zover nodig, van het bepaalde in de voorgaande leden van dit artikel — toegezonden aan de officier van justitie die in verband met dat verzoek reeds bij de zaak betrokken is geweest.

Artikel 21. 1. De officier van justitie die het verzoek tot uitlevering heeft ontvangen, kan de aanhouding van de opgeëiste persoon bevelen.

2. De opgeëiste persoon wiens aanhouding overeenkomstig het vorige lid is bevolen, wordt binnen vierentwintig uren na zijn aanhouding voor de officier van justitie of, bij diens afwezigheid, voor een hulpofficier van justitie geleid. Na verhoor door een hulpofficier wordt de aangehouden persoon zo spoedig mogelijk alsnog voor de officier van justitie geleid.

3. Na de opgeëiste persoon te hebben gehoord, kan de officier van justitie bevelen dat deze in verzekering gesteld zal blijven tot het tijdstip waarop de rechtbank over zijn gevangenhouding beslist.

4. Het bevel tot inverzekeringstelling kan te allen tijde zowel door de rechtbank als door de officier van justitie,

ambtshalve of op verzoek van de opgeëiste persoon of diens raadsman, worden opgeheven.

Artikel 22. 1. Wanneer de opgeëiste persoon, op de dag waarop de officier van justitie het verzoek tot uitlevering ontvangt, reeds krachtens artikel 14, onderscheidenlijk artikel 15 in verzekering of in bewaring is gesteld, kan de vrijheidsbeneming — met afwijking van artikel 14, derde en vierde lid, onderscheidenlijk artikel 16, aanhef en onder c — op bevel van de officier van justitie worden voortgezet tot het tijdstip waarop de rechtbank over de gevangenhouding beslist.

2. Van zijn in het vorige lid bedoelde bevel geeft de officier van justitie onverwijld kennis aan de rechter-commissaris die de bewaring krachtens artikel 15 heeft bevolen.

Artikel 23. 1. Uiterlijk op de derde dag na die waarop hij het verzoek tot uitlevering heeft ontvangen, vordert de officier van justitie schriftelijk, dat de rechtbank het verzoek in behandeling zal nemen. Hij legt daarbij de stukken aan de rechtbank over.

2. Een afschrift van de krachtens het vorige lid vereiste vordering wordt aan de opgeëiste persoon betekend. Daarbij wordt hem mededeling gedaan van de feiten waarvoor zijn uitlevering is gevraagd, met vermelding van de tijden en de plaatsen waarop deze zijn begaan, een en ander zoals bij het verzoek tot uitlevering omschreven, alsmede van de staat die het verzoek heeft gedaan.

3. Nadat de stukken aan de rechtbank zijn overgelegd, mag de kennismaking daarvan aan de opgeëiste persoon en diens raadsman niet worden onthouden. Het bepaalde bij en krachtens artikel 34 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 24. 1. Dadelijk na de ontvangst van de in artikel 23 bedoelde vordering bepaalt de voorzitter van de rechtbank, zoveel mogelijk bij voorrang, het tijdstip waarop de opgeëiste persoon door de rechtbank zal worden gehoord. Hij kan daarbij diens medebrenging bevelen.

2. De griffier van de rechtbank doet onverwijld aan de officier van justitie en aan de opgeëiste persoon mededeling van het voor het verhoor bepaalde tijdstip. Die mededeling — alsmede, zo een bevel tot medebrenging is gegeven, een afschrift van dat bevel — wordt aan de opgeëiste persoon betekend.

3. Indien niet blijkt dat de opgeëiste persoon reeds een raadsman heeft, voegt de voorzitter van de rechtbank hem ambtshalve een raadsman toe.

Artikel 25. 1. Het verhoor van de opgeëiste persoon geschiedt in het openbaar, tenzij deze een behandeling van de zaak met gesloten deuren verlangt, of de rechtbank om gewichtige, in het proces-verbaal der zitting te vermelden, redenen sluiting der deuren beveelt.

2. Het verhoor heeft plaats in tegenwoordigheid van de officier van justitie.

3. Bij zijn verhoor kan de opgeëiste persoon zich door zijn raadsman doen biistaaan.

4. Is de opgeëiste persoon niet verschenen, dan gelast de rechtbank tegen een door haar te bepalen tijdstip diens dagvaarding, zo nodig onder bijvoeging van een bevel tot medebrenging.

Artikel 26. 1. De rechtbank onderzoekt de identiteit van de ongeëiste persoon, alsmede de ontvankelijkheid van het verzoek tot uitlevering en de mogelijkheid van inwilliging daarvan.

2. De officier van justitie en de opgeëiste persoon en diens raadsman worden ter zitting van de rechtbank in de gelegenheid gesteld tot het maken van ter zake dienende opmerkingen omtrent het verzoek tot uitlevering en de in verband daarmee te nemen beslissingen.

3. Beweert de opgeëiste persoon dat hij onverwijld kan aantonen niet schuldig te zijn aan de feiten waarvoor zijn uitlevering is gevraagd, dan onderzoekt de rechtbank die bewering.

4. Indien de rechtbank zulks met het oog op het door haar krachtens het eerste of derde lid van dit artikel in te stellen onderzoek noodzakelijk acht, gelast zij — zo nodig onder bijvoeging van een bevel tot medebrenging — tegen een door haar te bepalen tijdstip de dagvaarding of schriftelijke oproeping van getuigen of deskundigen.

Artikel 27. 1. Op vordering van de officier van justitie kan de rechtbank ter zitting de gevangenneming van de opgeëiste persoon bevelen.

2. Voordat het onderzoek ter zitting wordt gesloten, beslist de rechtbank ambtshalve omtrent de gevangenhouding van de opgeëiste persoon, zo deze in bewaring of in verzekering is gesteld.

Artikel 28. 1. Zo spoedig mogelijk na de sluiting van het onderzoek ter zitting doet de rechtbank uitspraak omtrent het verzoek tot uitlevering. De uitspraak wordt met redenen omkleed.

2. Bevindt de rechtbank
hetzij dat de door de verzoekende staat overgelegde stukken niet voldoen aan de vereisten omschreven in artikel 18, of aan nadere vereisten gesteld in het toepasselijke verdrag,

hetzij dat het verzoek tot uitlevering niet voor inwilliging vatbaar is,

hetzij dat ten aanzien van de opgeëiste persoon geen sprake kan zijn van een vermoeden van schuld aan de feiten waarvoor zijn uitlevering is gevraagd,

dan verklaart zij bij haar uitspraak de uitlevering ontoelaatbaar.

3. In andere dan de in het vorige lid voorziene gevallen verklaart de rechtbank bij haar uitspraak de uitlevering toelaatbaar, zulks met vermelding van de toepasselijke wets- en verdragsbepalingen, alsmede van het feit of de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan.

4. Wordt de uitlevering toelaatbaar verklaard niettegenstaande een bewering van de opgeëiste persoon overeenkomstig artikel 26, derde lid, dan vermeldt de uitspraak hetgeen de rechtbank te dien aanzien heeft bevonden.

Artikel 29. De artikelen 37-39, 45-49, 50, eerste lid, 268, eerste lid, 269, 274, 275, 277, 283, eerste en vierde lid, 284-308, 318-322, 324-331, 345, eerste en derde lid, 346, 357 en 362-365 van het Wetboek van Strafvordering vinden overeenkomstige toepassing. Voor zover die bepalingen betrekking hebben op de verdachte, zijn zij van overeenkomstige toepassing op de opgeëiste persoon.

Artikel 30. 1. De uitspraak van de rechtbank wordt aan de opgeëiste persoon die bij de voorlezing daarvan niet tegenwoordig is geweest, betekend. Daarbij wordt hem kennis gegeven van het rechtsmiddel dat tegen de uitspraak openstaat, en van de termijn binnen welke dat rechtsmiddel kan worden aangewend.

2. De rechtbank zendt aan Onze Minister onverwijld een gewaarmerkt afschrift van haar uitspraak toe. Indien de uitlevering toelaatbaar is verklaard, doet zij het afschrift vergezeld gaan van haar advies omtrent het aan het verzoek tot uitlevering te geven gevolg.

Artikel 31. 1. Tegen de uitspraak van de rechtbank kan zowel door de officier van justitie als door de opgeëiste persoon beroep in cassatie worden ingesteld.

2. De artikelen 431-434, 436-440, 441, eerste lid, 443, 444, 449, eerste lid, en 450-455 van het Wetboek van Strafvordering vinden overeenkomstige toepassing.

3. Van verklaringen waarbij afstand wordt gedaan van het recht om beroep in cassatie in te stellen, of waarbij dat beroep wordt ingetrokken, geeft de griffier van de rechtbank onverwijld kennis aan Onze Minister.

4. Indien de uitspraak van de rechtbank geheel of gedeeltelijk wordt vernietigd, doet de Hoge Raad wat de rechtbank had behoren te doen.

5. De Hoge Raad zendt aan Onze Minister onverwijld een gewaarmerkt afschrift van zijn arrest toe.

Artikel 32. Zodra de rechterlijke uitspraak betreffende het verzoek tot uitlevering in kracht van gewijsde is gegaan, zendt de griffier van het gerecht dat de zaak het laatst heeft behandeld, dat verzoek met de daarbij behorende stukken terug aan Onze Minister.

AFDELING C

Beslissing op het verzoek tot uitlevering

Artikel 33. 1. Nadat Onze Minister de stukken overeenkomstig artikel 32 heeft terugontvangen, beslist hij zo spoedig mogelijk op het verzoek tot uitlevering.

2. Voorzover de uitlevering bij rechterlijk gewijsde ontoelaatbaar is verklaard, wordt op het verzoek afwijzend beschikt.

3. Is de uitlevering alleen wegens ongenoegzaamheid van de overgelegde stukken ontoelaatbaar verklaard, dan kan Onze Minister zijn beslissing aanhouden. Hetzelfde geldt, indien de uitlevering wel toelaatbaar is verklaard, doch Onze Minister nadere stukken nodig acht voor een verantwoorde beslissing zijnerzijds.

4. In geval van aanhouding van zijn beslissing biedt Onze Minister de autoriteiten van de verzoekende staat gelegenheid om, binnen een door hem te stellen redelijke termijn, nadere stukken over te leggen.

5. Worden de gevraagde nadere stukken niet binnen de daarvoor gestelde termijn overgelegd, dan beschikt Onze Minister afwijzend op het verzoek tot uitlevering.

6. De beslissing van Onze Minister op een verzoek tot uitlevering wordt ter kennis van de verzoekende staat gebracht langs diplomatieke weg, tenzij bij verdrag in een andere weg is voorzien.

Artikel 34. 1. Wanneer Onze Minister binnen de daarvoor gestelde termijn nadere stukken ontvangt, kan hij het dossier van de zaak opnieuw toezenden aan de officier van justitie bij de rechtbank die het verzoek tot uitlevering heeft behandeld. Alsdan vinden de artikelen 23-26, 28-32 en 33, eerste en tweede lid, wederom toepassing.

2. Voor zover de nadere stukken daartoe aanleiding geven, wordt de uitlevering alsnog door de rechter toelaatbaar verklaard.

Artikel 35. Indien twee of meer staten de uitlevering van dezelfde persoon hebben gevraagd, houdt Onze Minister bij de beslissing op hun verzoeken — voor zover deze ontvankelijk en voor inwilliging vatbaar zijn — rekening met het belang van een goede rechtsbedeling en voorts in het bijzonder met:

a. de meerdere of mindere ernst van de verschillende feiten waarvoor de uitlevering is gevraagd;

b. de plaats of plaatsen waar de feiten zijn begaan;

c. de tijdstippen waarop de verzoeken tot uitlevering zijn gedaan;

d. de nationaliteit van de opgeëiste persoon;

e. de mogelijkheid dat de opgeëiste persoon, nadat hij naar het grondgebied van een van de verzoekende staten is verwijderd, vervolgens door de autoriteiten van die staat ter beschikking wordt gesteld van de autoriteiten van een andere verzoekende staat.

Artikel 36. Van zijn beslissing op het verzoek tot uitlevering, alsmede van de aanhouding daarvan overeenkomstig artikel 33, derde lid, geeft Onze Minister onverwijld kennis aan de officier van justitie bij de rechtbank die het verzoek heeft behandeld.

AFDELING D

Voortgezette vrijheidsbeneming en verwijdering uit Nederland

Artikel 37. 1. Een krachtens artikel 27 bevolen vrijheidsbeneming wordt — behoudens de mogelijkheid van verdere vrijheidsbeneming uit anderen hoofde — beëindigd, zodra:

a. zulks door de rechtbank of door de officier van justitie, ambtshalve of op verzoek van de gedetineerde of diens raadsman, dan wel door de Hoge Raad bij zijn beslissing op een beroep in cassatie wordt gelast;

b. zij dertig dagen heeft geduurd, tenzij de rechtbank inmiddels, op vordering van de officier van justitie, deze termijn heeft verlengd.

2. De officier van justitie gelast de beëindiging van de vrijheidsbeneming in elk geval zodra hij kennis heeft gekregen van een afwijzende beslissing van Onze Minister op het verzoek tot uitlevering.

Artikel 38. 1. Verlenging van de in artikel 37, onder b, bedoelde termijn kan telkens voor ten hoogste dertig dagen geschieden.

2. De rechtbank beslist niet over een vordering tot verlenging dan nadat de gedetineerde daarop is gehoord.

3. Verlenging kan alleen geschieden in gevallen waarin:

a. de rechterlijke uitspraak omtrent het verzoek tot uitlevering nog niet, of minder dan dertig dagen tevoren, in kracht van gewijsde is gegaan;

b. Onze Minister zijn beslissing overeenkomstig artikel 33, derde lid, heeft aangehouden;

c. de uitlevering mede door een derde staat is gevraagd, en Onze Minister nog niet op het verzoek van die staat heeft beschikt;

d. de uitlevering inmiddels wel is toegestaan, maar nog niet heeft kunnen plaatshebben.

Artikel 39. 1. Na gehele of gedeeltelijke inwilliging van het verzoek tot uitlevering wordt de opgeëiste persoon zo spoedig mogelijk ter beschikking van de autoriteiten van de verzoekende staat gesteld, zulks op een door Onze Minister, na overleg met die autoriteiten, te bepalen tijd en plaats.

2. De beslissing omtrent de tijd en de plaats van de uitlevering kan worden aangehouden, indien en zolang tegen de opgeëiste persoon een strafrechtelijke vervolging in Nederland gaande is, of een door een Nederlandse rechter tegen hem gewezen strafvonnis nog geheel of ten dele voor tenuitvoerlegging vatbaar is.

3. In gevallen als voorzien in het vorige lid kan Onze Minister, zo hij daarvoor termen aanwezig acht, bepalen dat de opgeëiste persoon, ten behoeve van diens berechting op het grondgebied van de verzoekende staat, reeds aanstonds voorlopig ter beschikking van de autoriteiten van die staat zal worden gesteld.

4. Ondergaat de opgeëiste persoon, te wiens aanzien het vorige lid wordt toegepast, een vrijheidsstraf, dan komt de tijd gedurende welke hij ter beschikking van de autoriteiten van de verzoekende staat is, in mindering op zijn straf tijd.

Artikel 40. 1. Indien zulks voor de toepassing van artikel 39, eerste of derde lid, noodzakelijk is, wordt de opgeëiste persoon op bevel van de daartoe door Onze Minister aangeschreven officier van justitie aangehouden.

2. Wordt de opgeëiste persoon niet op de door Onze Minister bepaalde tijd en plaats overgenomen door de daartoe be-

voegde buitenlandse autoriteiten, dan kan hij, nadat de tijd en de plaats van zijn uitlevering nader zijn bepaald, zo nodig opnieuw overeenkomstig het vorige lid worden aangehouden.

3. Een vrijheidsbeneming, uitsluitend gegrond op een bevel tot aanhouding krachtens het eerste of tweede lid van dit artikel, duurt in geen geval langer dan achtenveertig uren.

AFDELING E

Verkorte procedure

Artikel 41. 1. De vreemdeling wiens voorlopige aanhouding of uitlevering vanwege een andere staat is verzocht, kan — uiterlijk op de dag voorafgaande aan die welke overeenkomstig artikel 24 is bepaald voor zijn verhoor door de rechtbank — verklaren dat hij instemt met onmiddellijke uitlevering.

2. Voorzover bij verdrag niet anders is bepaald, kan een verklaring overeenkomstig het vorige lid alleen worden afgelegd ten overstaan van een rechter-commissaris, belast met de behandeling van strafzaken.

3. De vreemdeling kan zich bij het afleggen van de verklaring doen bijstaan door een raadsman. Hierop wordt, zo hij zonder raadsman verschijnt, zijn aandacht gevestigd door de autoriteit bevoegd tot het in ontvangst nemen van de verklaring.

4. Voordat hij de verklaring aflegt, wordt de vreemdeling op de mogelijke gevolgen daarvan opmerkzaam gemaakt. Van de verklaring wordt proces-verbaal opgemaakt.

5. De autoriteit ten overstaan van wie de verklaring is afgelegd, zendt het proces-verbaal daarvan aan de officier van justitie die krachtens deze wet bij het verzoek tot voorlopige aanhouding, dan wel het verzoek tot uitlevering is betrokken.

Artikel 42. 1. Nadat een verklaring overeenkomstig artikel 41 is afgelegd, kan de officier van justitie beslissen dat de vreemdeling ter beschikking zal worden gesteld van de autoriteiten van de staat waarvan het verzoek tot voorlopige aanhouding, of het verzoek tot uitlevering, is uitgegaan.

2. Het vorige lid blijft buiten toepassing:

a. indien voor het feit of de feiten, in verband waarmee de voorlopige aanhouding of de uitlevering is gevraagd, ingevolge een der bepalingen van de artikelen 2 en 9 geen uitlevering kan worden toegestaan;

b. indien blijkt dat tegen de vreemdeling in Nederland een strafrechtelijke vervolging gaande is, of dat tegen hem door een Nederlandse rechter een nog geheel of ten dele voor tenuitvoerlegging vatbaar strafvonnis is gewezen.

3. Van elke beslissing, genomen krachtens het eerste lid van dit artikel, geeft de officier van justitie onverwijld kennis aan Onze Minister.

Artikel 43. 1. Indien de officier van justitie overeenkomstig artikel 42 heeft beslist, dat de vreemdeling ter beschikking zal worden gesteld van de autoriteiten van de andere staat, blijft artikel 23 buiten toepassing.

2. Is de in artikel 23 bedoelde vordering reeds bij de rechtbank ingediend, dan wordt deze onverwijld ingetrokken. De griffier van de rechtbank stelt alsdan het verzoek tot uitlevering, met de daarbij behorende stukken, weder in handen van de officier van justitie.

3. Van het intrekken van de vordering geeft de officier van justitie kennis aan de opgeëiste persoon.

Artikel 44. 1. Na de dag waarop hij de in artikel 41 bedoelde verklaring heeft afgelegd, kan de vreemdeling nog slechts gedurende ten hoogste twintig dagen in bewaring of in verzekering gesteld blijven.

2. Het vorige lid blijft buiten toepassing, indien de officier van justitie heeft beslist dat aan de verklaring geen gevolg zal worden gegeven en het verzoek tot uitlevering, met de daarbij behorende stukken, overeenkomstig artikel 23, eerste lid, aan de rechtbank is overgelegd.

3. De in het eerste lid van dit artikel gestelde termijn kan, op vordering van de officier van justitie, door de rechtbank worden verlengd. Artikel 38, eerste en tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

4. Verlenging kan alleen geschieden wanneer de uitlevering door bijzondere omstandigheden niet binnen de termijn van twintig dagen heeft kunnen plaats hebben.

Artikel 45. 1. In geval van toepassing van artikel 42, eerste lid, bepaalt de officier van justitie, na overleg met de bevoegde buitenlandse autoriteiten, onverwijld de tijd en de plaats waarop de uitlevering zal geschieden.

2. De officier van justitie kan, zo nodig, met het oog op de uitlevering krachtens de bepalingen van deze afdeling, de aanhouding van de vreemdeling bevelen. Artikel 40, tweede en derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. In geval van uitlevering krachtens de bepalingen van deze afdeling is artikel 12 niet van toepassing.

HOOFDSTUK IV

Andere vormen van rechtshulp

Artikel 46. 1. Voorwerpen, aangetroffen in het bezit van degene wiens uitlevering of voorlopige aanhouding krachtens een verdrag is gevraagd, kunnen op verzoek van de bevoegde buitenlandse autoriteiten in beslag worden genomen. De inbeslagneming geschiedt door of op last van de officier of hulp-officier van justitie, bevoegd tot het geven van een bevel tot aanhouding of voorlopige aanhouding.

2. Bij de in artikel 23 bedoelde vordering legt de officier van justitie een lijst van de in beslag genomen voorwerpen aan de rechtbank voor.

Artikel 47. 1. De rechtbank beslist bij haar uitspraak omtrent het verzoek tot uitlevering tevens over de afgifte, dan wel de teruggave, van de in beslag genomen voorwerpen. Afgifte van die voorwerpen aan de autoriteiten van de verzoekende staat kan alleen worden bevolen voor het geval van inwilliging van het verzoek tot uitlevering.

2. Met het oog op mogelijke rechten van derden kan de rechtbank ten aanzien van bepaalde voorwerpen beslissen, dat afgifte aan de autoriteiten van de verzoekende staat slechts mag geschieden onder het beding, dat die voorwerpen onmiddellijk zullen worden teruggezonden nadat daarvan het voor de strafvordering nodige gebruik zal zijn gemaakt.

3. Het bepaalde bij en krachtens de artikelen 116—118, 119, 552a en 552c—552e van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing. In plaats van het volgens die bepalingen bevoegde gerecht treedt de rechtbank tot welke de in artikel 23, eerste lid, van deze wet bedoelde vordering is gericht, dan wel — zo die vordering niet is gedaan — de rechtbank van het arrondissement waarin de voorwerpen in beslag genomen zijn.

4. In geval van uitlevering overeenkomstig de bepalingen van afdeling E van hoofdstuk III beslist de officier van justitie over de afgifte, dan wel de teruggave, van de in beslag genomen voorwerpen, behoudens de bevoegdheden van de rechtbank krachtens het vorige lid.

Artikel 48. 1. Vreemdelingen die, ten behoeve van een strafrechtelijk onderzoek of de tenuitvoerlegging van een strafvonnis, door de autoriteiten van een vreemde staat ter be-

schikking van de autoriteiten van een andere staat worden gesteld, kunnen met toestemming van Onze Minister over Nederlands grondgebied worden vervoerd.

2. Toestemming voor vervoer over land wordt niet gegeven dan krachtens een verdrag.

3. De toestemming van Onze Minister is niet vereist voor vervoer door de lucht waarbij geen landing op Nederlands gebied wordt gemaakt.

4. In geval van een niet voorziene landing op Nederlands gebied kan de vreemdeling, op verzoek van de hem begeleidende buitenlandse ambtenaren, voorlopig worden aangehouden krachtens een bevel van een ter plaatse bevoegde officier of hulpofficier van justitie. Artikel 14 is van overeenkomstige toepassing.

5. Het vervoer van de voorlopig aangehouden vreemdeling kan worden voortgezet, zodra Onze Minister daartoe alsnog toestemming verleent. Is de toestemming na afloop van de termijn van in verzekeringstelling nog niet verleend, of binnen die termijn geweigerd, dan wordt de vreemdeling terstond in vrijheid gesteld, behoudens de mogelijkheid van verdere vrijheidsbeneming uit anderen hoofde.

Artikel 49. De ingevolge artikel 48 vereiste toestemming wordt niet gegeven in gevallen waarin, zo het een verzoek tot uitlevering betrof, dat verzoek zou moeten worden afgewezen op grond van het bepaalde in de artikelen 8—10.

Artikel 50. 1. Voor zover bij verdrag niet anders is bepaald, wordt bij vervoer te land, overeenkomstig artikel 48, de bewaking van de vreemdeling opgedragen aan Nederlandse ambtenaren.

2. Indien het ten gevolge van bijzondere omstandigheden niet mogelijk is het vervoer door Nederland zonder onderbreking voort te zetten, kan de vreemdeling, in afwachting van een passende gelegenheid tot vertrek naar elders, zo nodig worden opgenomen in een huis van bewaring, zulks op vertoon van een stuk waaruit blijkt van de door Onze Minister verleende toestemming tot het vervoer.

Artikel 51. 1. In gevallen waarin zulks bij een verdrag is bepaald, kan Onze Minister toestaan dat personen die in Nederland rechtens van hun vrijheid zijn beroofd, tijdelijk ter beschikking worden gesteld van de autoriteiten van een andere staat voor het afleggen van een verklaring als getuige, of voor confrontatie, ten behoeve van een op het grondgebied van die staat ingesteld strafrechtelijk onderzoek.

2. Voor zover het verdrag niet anders bepaalt, is de instemming van de tijdelijk ter beschikking te stellen persoon vereist.

3. Onze Minister staat de tijdelijke terbeschikkingstelling niet toe, indien het strafrechtelijke onderzoek betrekking heeft op feiten waarvoor krachtens artikel 9 of artikel 10 geen uitlevering mogelijk is.

4. Ondergaat de betrokkene in Nederland een vrijheidsstraf, dan komt de tijd gedurende welke hij ter beschikking van de autoriteiten van de andere staat is, in mindering op zijn straftijd.

HOOFDSTUK V

Slotbepalingen

Artikel 52. Krachtens deze wet gegeven bevelen tot in verzekeringstelling of bewaring, dan wel tot verlenging van een termijn van vrijheidsbeneming, worden gedagtekend en ondertekend. De grond voor uitvaardiging wordt in het bevel vermeld. Aan de vreemdeling op wie het bevel betrekking heeft, wordt onverwijld een afschrift daarvan uitgelevert.

Artikel 53. 1. De bevelen tot vrijheidsbeneming, gegeven krachtens deze wet, zijn dadelijk uitvoerbaar.

2. Bevoegd tot het ten uitvoer leggen van bevelen tot aanhouding, voorlopige aanhouding of gevangenneming zijn de in artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering genoemde ambtenaren.

3. Op de tenuitvoerlegging van bevelen tot vrijheidsbeneming en de last daartoe zijn de artikelen 564-568 van het Wetboek van Strafvordering van toepassing.

Artikel 54. Vreemdelingen die krachtens deze wet in verzekering of in bewaring zijn gesteld, of wier gevangenneming of gevangenhouding is bevolen, worden behandeld als verdachten die krachtens het Wetboek van Strafvordering aan een overeenkomstige maatregel zijn onderworpen.

Artikel 55. Indien een vreemdeling overeenkomstig deze wet van zijn vrijheid wordt beroofd — anders dan uit kracht van een bevel tot aanhouding of voorlopige aanhouding, dan wel tot in verzekeringstelling of tot verlenging van de termijn daarvan — wordt hem, zo hij nog geen raadsman heeft, ambshalve een raadsman toegevoegd door de voorzitter van de rechtbank van het arrondissement waarin hij zich bevindt. De officier van justitie geeft de voorzitter onverwijld schriftelijk kennis, dat toevoeging moet plaats hebben.

Artikel 56. 1. In gevallen waarin krachtens deze wet een beslissing omtrent de vrijheidsbeneming van een vreemdeling kan of moet worden genomen, kan worden bevolen dat die vrijheidsbeneming voorwaardelijk wordt opgeschort of geschorst. De te stellen voorwaarden mogen alleen strekken ter voorkoming van vlucht.

2. Op bevelen krachtens het vorige lid gegeven door de rechtbank, dan wel door de rechter-commissaris, zijn de artikelen 80 — met uitzondering van het tweede lid — en 81-86 van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing.

Artikel 57. Op bevelen tot beëindiging van vrijheidsbeneming, krachtens deze wet gegeven, en op de tenuitvoerlegging van zodanige bevelen zijn de artikelen 73, 79, 569 en 570 van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing.

Artikel 58. De termijnen, genoemd in de artikelen 16, onder *c*, 37, eerste lid onder *b*, 40, derde lid, en 44, eerste lid, lopen niet gedurende de tijd dat de vreemdeling zich aan de verdere tenuitvoerlegging van de in die artikelen bedoelde bevelen heeft onttrokken.

Artikel 59. 1. In gevallen waarin de uitlevering bij rechterlijk gewijsde ontoelaatbaar is verklaard, kan de rechtbank die de zaak heeft behandeld aan de opgeëiste persoon of diens erfgenamen, op zijn of hun verzoek, een geldelijke tegemoetkoming ten laste van de Staat toekennen voor de schade die hij werkelijk heeft geleden ten gevolge van vrijheidsbeneming, bevolen krachtens deze wet. De artikelen 89, tweede en derde lid, en 90-93 van het Wetboek van Strafvordering zijn van overeenkomstige toepassing.

2. In gevallen als bedoeld in het vorige lid vinden de artikelen 591 en 591a van het Wetboek van Strafvordering overeenkomstige toepassing op vergoeding van kosten en schaden voor de opgeëiste persoon of diens erfgenamen. In plaats van het in die artikelen bedoelde gerecht treedt de rechtbank die het verzoek tot uitlevering heeft behandeld.

Artikel 60. Op betekeningen, kennisgevingen en oproepingen, gedaan krachtens deze wet, zijn de artikelen 585-589 van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing.

Artikel 61. 1. De bepalingen van de voorgaande hoofdstukken zijn niet van toepassing op:

a. rechtshulp voorzien in de Wet overlevering inzake oorlogsmisdrijven;

b. overlevering van gedeserteerde schepelingen aan autoriteiten van de staat waartoe zij behoren;

c. overlevering van leden van een vreemde krijgsmacht, en van personen die met hen zijn gelijkgesteld, aan de bevoegde militaire autoriteiten, voor zover die overlevering geschiedt krachtens een overeenkomst met een of meer staten waarmede Nederland bondgenootschappelijke betrekkingen onderhoudt.

2. Artikel 7 van de Wet overlevering inzake oorlogsmisdrijven wordt gelezen:

De artikelen 9, 10, 12-17, 20-40, 46, 47 en 51-60 van de Uitleveringswet zijn van overeenkomstige toepassing, zulks met dien verstande dat de voorlopige aanhouding ook kan worden bevolen in gevallen waarin de mogelijkheid daartoe niet bij verdrag is voorzien.

Artikel 62. 1. Ingetrokken wordt de wet van 6 april 1875, *Stb.* 66, tot regeling der algemeene voorwaarden, op welke, ten aanzien van de uitlevering van vreemdelingen, verdragen met vreemde Mogendheden kunnen worden gesloten.

2. De in het vorige lid genoemde wet blijft van toepassing op de behandeling van een verzoek tot uitlevering, en op de in verband daarmede te nemen beslissingen, in gevallen waarin de stukken betreffende dat verzoek reeds vóór het tijdstip van het in werking treden van deze wet aan de rechtbank om advies zijn toegezonden.

3. De artikelen 16, tweede en derde lid, en 17 van de ingetrokken wet blijven van toepassing op de behandeling van een verzoekschrift als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van die wet, en op de daarop door de Hoge Raad te nemen beslissing, in gevallen waarin dat verzoekschrift reeds vóór het tijdstip van het in werking treden van deze wet bij de Hoge Raad is ingekomen.

4. Beslist de Hoge Raad dat de verzoeker Nederlander is, dan wordt een inmiddels overeenkomstig deze wet door de rechtbank aangevangen behandeling van een verzoek tot diens uitlevering onmiddellijk beëindigd.

5. Een vreemdeling die op het tijdstip van het in werking treden van deze wet is gedetineerd ingevolge een bevel gegeven krachtens artikel 9 of artikel 12 van de ingetrokken wet, wordt — zo de stukken betreffende het verzoek tot zijn uitlevering op dat tijdstip nog niet aan de rechtbank zijn toegezonden — daarna beschouwd en behandeld als iemand die krachtens artikel 22, onderscheidenlijk artikel 21, derde lid, van deze wet in bewaring wordt gehouden of in verzekering is gesteld.

Artikel 63. Deze wet kan worden aangehaald onder de titel: Uitleveringswet.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Justitie,

De Minister van Buitenlandse Zaken,